

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7520201195
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7520201195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX/XX, B., zastúpeného JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom Kováčska 32, Košice, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s.r.o., so sídlom Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie z 11. mája 2021, č. k. 20Csp/83/2020-123

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 100% trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá na diaľku je bezúročná a bez poplatkov. Žalobca skutkovo vystaval žalobu na tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v dôsledku hrubého porušenia povinnosti žalovaného posúdiť jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver, keďže žalovanému na posúdenie jeho bonity splácať úver postačoval občiansky preukaz a výpisy z účtu, bez toho, aby u neho skúmal aj iné aspekty, napr. jeho zadlženosť, úspory, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky a pod. Konštatoval v tejto súvislosti, že pre posúdenie nároku na určenie bezúročnosti úveru nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková a sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalovaný pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Uviedol, že žalovaný bol pri posúdení jeho úverovej schopnosti povinný brať na zreteľ ako jeho existujúcu situáciu, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať, pričom za dostatočné sa považujú len také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých bol žalovaný schopný získať objektívny obraz o jeho finančnej situácii. Vytkol žalovanému, že týmto zvýšil jeho zadlženosť a hazardoval so svojimi finančnými prostriedkami. Dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vzhladol aj v absencii povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. d) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, 2, 16, 17 písm. a) a b), 18 a 20 písm. a) až d) a § 11 ods. 2 a 4 zákona č. 129/2010

Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, z ktorých vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby, keď konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.03.2017, pred uzavretím ktorej žalovaný skúmal bonitu žalobcu, čo preukázal úverovým návrhom, ktorý predchádzal uzavretiu zmluvy, z ktorého je zrejmé, že mal jasnú predstavu o príjmoch a výdavkoch žalobcu, o jeho vzdelaní, zamestnaní, rodinnom stave, počte vyživovaných osôb, o zamestnávateľovi a jeho príjme, ktorý bol vyplácaný na účet žalovaného, o úverovej angažovanosti žalobcu u žalovaného, ale aj v ostatných bankách. Doplnil, že z časti označenej ako „4. zhodnotenie finančných podmienok“ vyplýva, že mesačný príjem žalobcu, ktorý bol súčasne príjmom domácnosti, bol vo výške 1.500,- eur a mesačné úverové splátky u žalovaného a v iných bankách boli spolu vo výške 891,- eur. Zistil tiež, že žalovaný lustroval žalobcu v bankovom registri (č. l. 82 - 83), overoval žalobcu sériou verifikačných otázok, na ktoré žalobca odpovedal (č. l. 81), pričom túto činnosť vykonal pred uzavretím zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že bonita žalobcu bola overená a žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou a posúdil schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver tak, ako to predpokladá ust. § 7 ods. 1, 16 a 20 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôraznil, že žalovaný je bankou etablovanou na trhu, pričom dohľad nad ňou vykonáva Národná banka Slovenska, teda nejde o žiaden nebankový (pochybný) subjekt. V ďalšom skonštatoval existenciu všetkých obligatórnych náležitostí predmetnej úverovej zmluvy vrátane doby jej trvania, termínu konečnej splatnosti úveru, výšky a počtu termínov splátok, RPMN a predpokladov pre výpočet RPMN, pričom uviedol, že z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v platnom znení (správne v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy; pozn. odvolacieho súdu) vôbec nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vzorec výpočtu RPMN, ktorý je navyše sám o sebe tak komplikovaný a obsahuje toľko premenných, že jeho uvedenie v zmluve by nemalo prakticky žiaden význam. Napokon rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalovaného v spore.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že závery súdu prvej inštancie o tom, že banka dôkladne skúmala jeho úverovú bonitu pred uzavretím zmluvy, sú nesprávne, keďže žalovaný žiadnym spôsobom neskúmal jeho mesačné výdaje. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 7Co/126/2016, sp.zn. 4Co/100/2019 a sp. zn. 21Co/148/2017. Vytkol súdu prvej inštancie nesprávnosť jeho záveru, podľa ktorého odpovedal na verifikačné otázky žalovaného v rámci skúmania jeho úverovej bonity. Uzavrel, že z listinných dôkazov, ktoré predložil žalovaný, vyplýva, že žalovaný žiadnym spôsobom neskúmal bežné výdaje jeho rodiny. V ďalšom zotrval na svojej argumentácii ohľadne absencie vzorca pre výpočet RPMN v zmluve a nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o komplikovanosti výpočtu RPMN. Ohľadom doby trvania a konečnej splatnosti zmluvy odvolateľ uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú alebo na dobu určitú, a v tom prípade je potrebné uviesť presnú dobu trvania zmluvy, pričom je nevyhnutné, aby údaj o dobe trvania zmluvy (presný dátum konečnej splatnosti úveru určený konkrétnym časovým okamihom) bol uvedený priamo v samotnej spotrebiteľskej zmluve. Namietal aj nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti záveru súdu prvej inštancie, že „zmluva obsahuje výšku, počet a termíny splátok.“ Uviedol, že až prijatím zákona č. 279/2017 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.5.2018, sa upustilo od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda logickým výkladom je podľa neho možné dospieť len k jedinému záveru, že do 30.4.2018 zákonodarca takéto členenie požadoval. Zároveň v prípade neúspechu v spore žiadal odvolací súd, aby zmenil výrok o trovách konania tak, že náhradu trov konania stranám sporu neprizná podľa § 252 v spojení s § 257 C.s.p.. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vytýkajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) C.s.p. V odvolaní odvolateľom formálne citovaný ďalší odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod odvolateľom materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na

všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytýkaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Napokon odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. M., M., H., S., A., J., V., S., A., J., C., M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.4.2022 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

7. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. C.s.p..

8. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnú normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku konštatuje, že tieto žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené.

10. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne rozhodol, ak žalobu žalobcu zamietol. Odvolacie námietky spochybňujúce správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, v odôvodnení ktorého sa súd dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu v žalobe, zhodnotil dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu, uviedol ktoré skutočnosti z nich vyplývajúce považoval za preukázané, akými úvahami

sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom žalobcovi i žalovanému vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva. Súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval klauzuly určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie a pri výklade a aplikácii právnych predpisov sa podľa názoru odvolacieho súdu neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

11. Svojimi odvolacími námietkami žalobca v konečnom dôsledku nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, že úver nie je bezúročný a bezpoplatkový, ku ktorému podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančný súd dospel na podklade skutkových zistení, podľa ktorých žalovaný pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať spotrebiteľský úver v priebehu kontraktnej fázy postupoval s odbornou starostlivosťou tak, ako to predpokladalo v tom čase účinné ust. § 7 ods. 1, ods. 16 a 20 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a podľa ktorých predmetná zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti vrátane doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, RPMN a výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. To v konečnom dôsledku znamená, že z hľadiska odvolacích námietok žalobcu boli pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovými skutkové otázky týkajúce sa splnenia povinnosti žalovaného posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcu splácať úver a úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f), k) a l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia.

12. Vo všeobecnosti možno povedať, že skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú a v konaní ani inak nevyšli najavo alebo vtedy, ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy, ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo, vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci (por. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1 MCdo 4/2009 z 15.4.2010).

13. V prejednávanej veci niet pochyb o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ust. § 52 a nasl.. Občianskeho zákonníka a súčasne ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súčasne z vykonaného dokazovania možno jednoznačne vyvodiť, že ide o zmluvu typovú, resp. štandardnú, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch a ktorá z tohto dôvodu podlieha súdnej kontrole.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pri uzatváraní zmluvy o úvere (v priebehu kontraktnej fázy) žalobca postupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a neporušil hrubým spôsobom svoje povinnosti upravené v ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzatvárania. S odôvodnením rozsudku ohľadne vyššie uvedeného záveru sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na toto odôvodnenie odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a na tomto mieste správne a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku neopakuje.

15. Žalobcove odvolacie námietky v tejto časti smerovali k tomu, že žalovaný hrubo porušil povinnosť posúdiť jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver tým, že neskúmal jeho bežné výdavky. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že bežné výdavky žalobcu si žalovaný vedel overiť z bežného účtu žalobcu, ktorý mal (žalobca) zriadený u žalovaného.

16. K odvolacím námietkam týkajúcim sa otázky úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obligatórnych obsahových náležitostí odvolací súd uvádza nasledovné:

17. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f), k) a l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

18. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že v danej spotrebiteľskej zmluve neabsentujú údaje vyplývajúce z cit. ust. § 9 ods. 2 písm. f), k) a l) zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v rozhodnom období.

19. V danom prípade z potvrdenia o uzatvorení zmluvy zo dňa 22.3.2017, ktorého prílohami sú aj splátkový kalendár a všeobecné obchodné podmienky, je zrejmá výška úveru (13.500,- eur), druh úveru, typ úveru, výška úrokovej sadzby, výška anuitnej splátky (193,61 eura), termín splatnosti 1. anuitnej splátky (20. mája 2017), počet anuitných splátok (96), periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky (mesačne, v 20. deň kalendárneho mesiaca), termín konečnej splatnosti úveru (20. apríla 2025), RPMN (8,53 %), predpoklady použité na výpočet RPMN, priemerná hodnota RPMN (8,99 %), ako aj celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť (18.584,57 eura).

20. Odvolací súd konštatuje, že zákonná požiadavka uvedenia v spotrebiteľskej úverovej zmluve tiež údajov o konečnej splatnosti úveru nebola samoučelná, ale jej skutočným zmyslom bolo vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy na posudzovaný prípad (pokiaľ ide o skutkové vymedzenie dôvodov žaloby v nadväznosti na obsahové náležitosti návrhu na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere) nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a o ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho vôbec dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údajov o konečnej splatnosti úveru bude objektívne opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Navyše v potvrdení (akceptácii) návrhu na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 22.3.2017 je uvedený termín konečnej splatnosti úveru jednoznačne v podobe konkrétneho dátumu a to k 20.4.2025, t.j. zaplatením poslednej splátky úveru.

21. Je potrebné mať na zreteli tiež, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je v konečnom dôsledku (s prihliadnutím tiež na úpravu, ktorá tejto smernici predchádzala) výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“), je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ. I bez toho, aby sa toho strany v konaní dovolávali, je povinnosťou súdu posúdiť zhodu smernice s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom

ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto uzavrieť, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieového ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; Kühne a Heitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že v rámci eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy je potrebné vychádzať z interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutí ESD. Tento súd v rozhodnutí vo veci veci C - 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti K. A. vo vzťahu k určitosťi vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy i k následkom absencie niektorých jej náležitostí formuloval hneď niekoľko na vec sa vzťahujúcich interpretačných záverov. ESD v tomto rozhodnutí skonštatoval, že z pohľadu smernice 2008/48/ES nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD prezentoval záver, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani potreba eurokonformného výkladu neumožňuje interpretovať zákonnú požiadavku vyjadrenia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru tak rigorózne ako to vo svojej argumentácii činí žalobca. Navyše údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné jednoducho vyvodiť z predmetnej úverovej zmluvy, pričom pri riadnom plnení záväzkov je totožný s termínom konečnej splatnosti úveru.

22. Vo vzťahu k absencii termínu konečnej splatnosti úveru odvolací súd poukazuje aj na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcu sa podobnej skutkovej a právnej problematiky, keď najvyšší súd dospel k záveru, že „Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Podľa názoru odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie odvolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Správnosť vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z.z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice, a to

vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 Smernice je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/242/2021 z 31.3.2022).

23. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa absencie údajov vyplývajúceho z ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období, odvolací súd reagujúc na interpretačné závery ESD v už zmienenom rozhodnutí konštatuje, že právna prax (nakoniec i zákonodarcia zmenou právnej úpravy) sa možno povedať už dávno vysporiadala aj s otázkou výkladu tohto ustanovenia tak, že toto nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetná norma hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

24. Odvolací súd sa napokon nemohol stotožniť ani s námietkou žalobcu, že zmluva neobsahovala údaj o predpokladoch použitých pri výpočte RPMN, ktorým (údajom) by podľa neho mal byť vzorec pre výpočet RPMN. Odvolací súd ani pri vynaložení značného úsilia nepochopil predstavu žalobcu ako by mal tento údaj v zmluve vyzeráť, už vôbec nie v kontexte z úverovej zmluvy vyplývajúcej skutočnosti, že jediný úverový náklad v danom prípade predstavovali úroky a vo svetle tiež faktu, že aj (popri úrokoch) ostatné parametre pre výpočet RPMN (výška úveru, úroku a splátky a frekvencia a počet splátok), ktorej výšku žalobca nenamietal, boli v zmluve explicitne vyjadrené.

25. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., tento je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie.

26. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku z hľadiska vyššie uvedeného odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu a v rozsahu námietok uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., pretože súd prvej inštancie svojim procesným postupom nezemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Odvolací súd nezistil pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalobcu) alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie, aj vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku uviedol (hoci stručne), že predmetná úverová zmluva obsahuje „výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - výška splátky 193,61 €, počet splátok 96, termín k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť

úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci“, pričom odvolací súd sa s týmto jeho záverom stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti ho doplnil o závery prezentované v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018.

28. Žalobca napadol podaným odvolaním aj výrok rozsudku o trovách konania s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že stranám náhradu trov konania neprizná, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa, keďže jeho príjmy mu nestačia pokryť ani jeho bežné mesačné výdaje a preto akékoľvek ďalšie výdaje sú pre neho likvidačné, pričom pomery žalovaného ako podnikateľského subjektu sú v pomere k situácii na jeho strane výrazne priaznivejšie.

29. Podľa ust. § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Citované ustanovenie zákona umožňuje súdu nepriznať nárok na náhradu trov konania strane sporu, ktorej inak tento nárok patrí. Aplikácia citovaného ustanovenia zákona pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú kumulatívne splnené dve podmienky: jedná sa o dôvody hodné osobitného zreteľa a ide o výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti pritom zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno však zahrnúť neprímeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem (por. M., M., H., S., A., J., V., S., A., J., C., M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540s, str. 942).

31. Žalobca vidí dôvod aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p. na rozhodnutie o trovách konania vo svojich pomeroch (osobných, zárobkových a majetkových).

32. Odvolací súd konštatuje, že len samotné tvrdenie žalobcu o jeho nepriaznivých sociálnych pomeroch bez ďalšieho kritéria výnimočnosti a mimoriadnosti, naplnenie ktorých je pre použitie moderačného oprávnenia pri rozhodovaní o trovách konania nevyhnutne potrebné, rozhodne nenapĺňa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na výstižný záver, formulovaný Ústavným súdom Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 2862/07 zo dňa 5.11.2008, v zmysle ktorého ust. § 150 O.s.p. (pozn. odvolacieho súdu: obdobne § 257 C.s.p.) neslúži na zmiernenie majetkových rozdielov medzi procesnými stranami, ale na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne hájil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, obdržal náhradu nákladov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Z tohto pohľadu k stavu nepriaznivej sociálnej situácie strany, ktorá v súdnej praxi nie je nijak ojedinelá a už vôbec nie výnimočná, musí pristúpiť aj iná okolnosť, ktorá či už sama alebo v spojení so sociálnou situáciou navodí taký mimoriadny stav, kedy by bolo nespravodlivé, aby strana, ktorá neúspešne uplatňovala alebo bránila právo, musela nahradiť trovy protistrane, alebo, ako už bolo zmienené, aby za daných okolností úspešná strana obdržala náhradu vynaložených nákladov konania. Nepriaznivá sociálna situácia sama o sebe nepredstavuje univerzálny ani automaticky uplatniteľný dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania nie len čo do výnimočnosti, ale ani čo do spravodlivého usporiadania pomerov. Akiste totiž len nemajetnosť žalobcu nebude dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému v prípade, ak si takýto stav žalobca privodil úmyselne alebo neospravedliteľnou nebanlivosťou a zrejme nie je potrebné bližšie zdôvodňovať ani postoj, že takýto ohľad by nebolo spravodlivé brať ani na šikanózne žaloby či bezhlavo uplatňované nároky, či už z hľadiska obsahu žaloby alebo žalovaných subjektov. Z toho teda vyplýva, že len skutočnosť nepriaznivej sociálnej situácie, pokiaľ by ju žalobca aj preukázal, pre záver o aplikovateľnosti ust. § 257 C.s.p. na rozhodnutie o trovách konania, nepostačuje. Je nevyhnutne potrebné poznať tiež ďalšie fakty týkajúce sa osobných, zárobkových a majetkových pomerov strany, dôvodov, pre ktoré sa v tvrdení sociálnej situácii ocitla a aj širšie okolnosti prípadu, v rozsahu nevyhnutnom pre záver o mimoriadnosti posudzovanej veci a aj pre vylúčenie prvkov účelovosti, zjavného zneužívania práv alebo zrejmej procesnej nezodpovednosti. Takéto skutočnosti ale žalobca ani len netvrdil. Odvolaciemu súdu sa žiada pre úplnosť poznamenať, že žalobca sa i v odvolacom konaní obmedzil len na strohé konštatovanie svojho nepriazniveho sociálneho statusu, bez toho, aby svoje osobné a zárobkové pomery konkretizoval a zdokladoval. Zároveň ani v odvolacom konaní neuviedol takú skutočnosť, vo svetle ktorej by priznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému bolo nespravodlivé.

33. Riadiac sa týmito úvahami odvolací súd dospel k záveru, že právo na náhradu trov konania v danom prípade vzniklo žalovanému a že v okolnostiach prípadu dôvody opodstatňujúce dosiahnutie spravodlivého a morálneho usporiadania procesného vzťahu strán výnimočnou moderáciou nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 257 C.s.p. nie sú dané.

34. Vzhľadom na uvedené odvolanie žalobcu v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov je v celom rozsahu neopodstatnené a napadnutý rozsudok v zamietavom výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o trovách konania majúcom právny základ v plnom procesnom úspechu žalovaného v spore, je zákonný a vecne správny, preto ho odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

35. Podľa ust. § 396 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, a preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti konečného rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných

náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)